సీరియల్

• బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

ఇద్దరు యువకులు రెండు భారీ శునకాలని తాళ్ళతో బిగించి పట్టుకున్నారు. మరో యిద్దరు మదించిన రెండు తోడేళ్ళని యింకో యిద్దరు రెండు పోతరించిన అడవి దున్నలను పట్టుకుని నిల్చున్నారు.

అక్కడి వాతావరణం బీభత్సంగా వుంది. జనం ఆనందంతో కేరింతలు కొడుతున్నారు. మనుషుల్లో వుండే పశుప్రవృత్తిని ప్రత్యక్షంగా చూశారు నవీన్, సౌమ్య. అసలే కొండజాతి అనాగరికులు. వాళ్ళకి దయ, జాలి, దాక్షిణ్యాలు మచ్చుకైనా వుండవు అనుకున్నారు వాళ్ళు.

సింగడు జనసంచారంలేని ఓ యిరుకుదారి గుండా వాళ్ళిద్దర్నీ తీసుకువెళ్ళాడు. దాదాపు పదినిమిషాలు నడిచాక గుహలో వున్న ఓ కొండ ప్రాంతం కనిపించింది.

"ఈడ వోరికీ ఆపడరు. పొద్దు గుంకేతలికి నే వొస్తను. ఈడనే కూసోండి, కదలొద్దు. పెమాదం!" అన్నాడు సింగడు.

వాళ్ళు తలూపాక మరోసారి జాగ్రత్తలు చెప్పి అక్కడ్నుంచి హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు సింగడు.

సౌమ్య నవీన్ వంక చూసి, "వీడు ద్రోహబుద్ధితో మనకి సాయం చేయటానికి సిద్ధమయ్యాడు. వీడి ధోరణి అనుమానంగానే వున్నది. వాడి ఆకలి చూపులు గమనించారా? వీడికేదో కమ్మ తెగులు పుట్టింది" అన్నది మెల్లగా.

నవీన్ తలూపి, "వీడి వాలకం నేనూ గమనించాను. నీపట్ల ఆసక్తి చూపుతున్నాడు. మోసం చేయటానికి సంసిద్ధంగా వున్నాడు. మనం వెంటనే ఓ నిర్ణయానికి రావాలి!" అన్నాడు.

"ఓ ఆడదానిమీద వ్యామోహంతో తనకు దైవం లాంటి గూడెం నాయకుడినే మోసం చేసినవాడు తన కోరిక నెరవేర్చుకోవటం కోసం యింకెన్ని ఘాతుకాల నయినా సునాయాసంగా చేస్తాడు. నా కోసం నీకు ఆపద తలపెడతాడు. అనుమానంలేదు—మనం వీలయినంత త్వరలో ఇక్కడనుండి పారిపోవాలి!" అన్నది సౌమ్య. ఆమె తనకోసం ఆరాటపడటం ఆనందం కలిగిస్తోంది నవీన్‌కు.

"నాకు తెలుసు, నువ్వు బతుకుతున్నది నాకోసమని!" అన్నాడు ఆమెవంక ఆరాధనగా చూస్తూ.

"సమయం మించిపోకుండా నే జాగ్రత్తపడాలి."

"కాని మనకు దారి తెలియదే! ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? యెటునుంచి యే ప్రమాదం ముంచుకొస్తుందో తెలీదు.

ఇంతవరకూ తుపాకీ చేతవుండటంవల్ల ఎంతో ధైర్యంగా తిరిగాం. కాని, అది శత్రువుల చేతుల్లో చిక్కుకు పోయింది! క్రూరమృగాలకు, క్రూరమృగాలకన్నా క్రూరమైన ఈ కొండజాతి మనుషులకు నిలయమైన యీ అడవిలో యేవైపునుంచి వెళ్ళే బయటికి దారితీస్తుందో తెలియకుండా వుంది" అన్నాడు నవీన్.

"అలా ఆలోచిస్తూ కూచుంటే సింగడు వచ్చేస్తాడు. నాకు హాని కలిగించక మానడు. నా మానప్రాణాలు రక్షించటంకోసం కదా నువ్విన్ని కష్టాలు పడింది. ఆలస్యంచేస్తే ఇప్పుడు అవి దక్కవు! యీ మనుషుల క్రౌర్యానికి దౌష్ట్యానికి బలయ్యే బదులు, అడవిలో యే క్రూరమృగానికో బలవటమే మేలు! పద!" అంటూ కొండ గుహ నించి బయటికొచ్చింది సౌమ్య. నవీన్ చేతిని పట్టుకుని. నవీన్‌లో నూతనోత్సాహం ప్రవేశించింది.

అప్పటికే అడవిలో చీకటి పడిపోయింది. బయట సూర్యుడింకా అస్తమించి వుండడు! చెట్ల గుబుర్లో మాత్రం అప్పటికే అస్తమించాడు.

దారి కనిపిస్తోంది. చుట్టూ పరిశీలనగా చూశాడు నవీన్. ఆ దారి యెట్నుంచి యెటు పోతున్నదో తెలీదు. ఇదివరకు తామిద్దరు నడిచిన దారికాదది! ఈ అడవిలో చాలా కాలిబాటలున్నాయని వాళ్ళకు అనుభవపూర్వకంగా తెలిసింది.

తాము గూడెంవైపునుంచి కుడిపక్కనుంచి వచ్చారు. బహుశా యెడమవైపు వెళ్ళే అడవి బయటకు దారితీస్తుందేమో! చూడాలి!

ఎడమ పక్క దారి పట్టుకుని చకచకా నడవ

సాగారు.

కోలాహలంగా వుంది తమ వెనుకవైపు. అది గూడెం ప్రజలు చేస్తున్న రణగొణ ధ్వని! ఈపాటికి తామిద్దరు తప్పించుకుపోయినట్టు తెలిసిపోయుంటుంది. తమ కోసం అడవంతా గాలించకుండా వదుల్తారా?

సింగడు వాళ్ళ నేమని సమాధానపరుస్తాడు? బహుశా పారిపోయారని చావుకబురు చల్లగా చెప్పివుంటాడు! తన మీద నేరం వేసుకోడు. తమ పలాయనానికి సింగడే కారకుడని గూడెం నాయకుడు గ్రహిస్తే తమకు వేసిన శిక్ష సింగడికి అమలుజరిపించేస్తాడు. వేటకుక్కలు, తోడేళ్ళు, గున్నలు సింగడ్ని నుగ్గునూచగా చేసేసి ఆరగిస్తాయి.

అంచేత తామే పారిపోయినట్టు చెపుతాడు. కోయ యువకులు తమకోసం నాలుగు చెరగులా వేటకుక్కల కన్న వేగంగా పరుగులు పెట్టి గాలిస్తారు. ఏ విధంగా చూసినా తాము బయటపడటం అసంభవంగానే కనిపిస్తోంది.

అయినా వాళ్ళిద్దరిలోనూ ఒకటే దృఢనిశ్చయం! ఆ కోయవాళ్ళకు ప్రాణాలతో దొరక్కూడదు. సింగడికి అసలే చిక్కకూడదు.

వాళ్ళిప్పుడు నడవటంలేదు — పరుగు పెడుతున్నారు. కాలికి తీగెలు, ముళ్ళు, రాళ్ళు అడ్డుతగులుతున్నాయి. రెండు మూడుసార్లు యిద్దరూ ముందుకి తూలబోయి నిలదొక్కుకున్నారు. ఒకరి చేతులు మరొకరు పట్టుకుని పరుగు పెడుతున్నారు. ఒకరు జారిపోకుండా మరొకరు ఆసరాగా పట్టుకుని పరుగెడుతున్నారు.

వెనక కోలాహలం మరింత దగ్గరగా వినిపించింది.

'కూ కూ' అంటూ కోయవాళ్ళు కేకలు వేస్తూ సంకేతాలు అందించుకొంటూ పరుగులు పెట్టుకుంటూ వస్తున్నారు.

నవీన్ చేతిలోని సౌమ్య చెయ్యి బిగుసుకుంది. ఆమె గ్రహించిందని అతనికి, అతనికి తెలిసిందని ఆమెకు అవగాహనైంది. అయితే యెవరూ పెదవి మెదపి ఏమీ మాట్లాడుకోవటంలేదు. వాళ్ళు తదేకదీక్షతో ముందుకు పరుగులు పెడుతూనే వున్నారు-మరే ఆలోచనా వాళ్ళ మనసుల్లో లేదిప్పుడు.

పరుగు, పరుగు, పరుగు, ఒకటే పరుగు!

సౌమ్య కాలుకి యెదురుగొప్పు తగిలింది! తూలిపోయింది. నవీన్ పట్టుకోబోయాడు గాని, చీర అడ్డపడటంవల్ల ఆమె కాలు మెలిక పడిపోయింది.

దబ్బున నేలమీద పడిపోయింది. ఆమెతోబాటు నవీన్ కూడా ముందుకి తూలాడు.

అప్పటికి అడవి నలుమూలలా చీకటి దట్టంగా అలుముకు పోయింది. ముందేమున్నదో కనిపించటం లేదు. పక్కన యేం జరుగుతుందో చూద్దామన్నా దృష్టికి గోచరం కావటంలేదు.

అంతకంతకు కోయవాళ్ళ కేకలు, అరుపులు దగ్గర కొచ్చేస్తూన్నాయి. సౌమ్య కాలు కదపబోయింది. కలుక్కుమన్నది. బాధను బయటపడకుండా పళ్ళ బిగువున భరించింది. కాని నవీన్‌కి అర్థమయిపోయింది—ఆమె మరో అడుగు కూడా ముందుకు వేసే స్థితిలో లేదని. ఆమెను యెత్తుకొని పరుగెత్తడం అసంభవం.

కోయలు అంతకంతకూ దగ్గర కొచ్చేస్తున్నారు.

నవీన్ చుట్టూ కళ్ళు చికిలించి చూశాడు.

సింగడు తమని దాక్కోమన్న గుహలాంటిది కొంచెం దూరంలో కనిపించింది. కోయలు వెళ్ళిపోయేవరకు ఆ గుహలో తలదాచుకుంటే సరి!

నవీన్ అమాంతం సౌమ్యను రెండు చేతులలోను ఎత్తి గాల్లోకి లేపాడు. ఓ చెయ్యి ఆమె మోకాళ్ళ కింది భాగంలోను, మరో చెయ్యి భుజాల కిందుగాను లేపి పట్టుకున్నాడు. ఆమె చాలా తేలిగ్గా వుందనిపించింది.

సునాయాసంగా ఆమెను గుహ దగ్గరకు మోసుకెళ్ళాడు. గుహ ముందు భాగమంతా యెండుటాకులతో కప్పబడి వున్నది!

గుహ లోపలికి అడుగుపెట్టాడు నవీన్. నేలమీద దుమ్ము పేరుకుపోయి వుంది! ఎప్పుడూ ఆ గుహలో మనుషులు సంచరించి వుండరని నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు నవీన్. అదీ మంచిదే! ఇక్కడ తాము దాక్కొని వున్నారనే అనుమానం కోయలకు రాదు!

నవీన్ సౌమ్యని గుహలో దించాడు. అక్కడ నిల్చుని వుడటం కూడా కష్టమే! కాళ్ళకు దుమ్ము పట్టేసింది. కూచోవటం ప్రసక్తే లేదు.

కాని సౌమ్య నిదానంగా నించోలేకపోయింది. ఆమె కాలు బాగా నొప్పి చేసింది.

నవీన్ ఆమె మోకాలి పైవరకు చీరను తొలగించి మెలికపడిన ప్రదేశంలో తడిమి చూశాడు. ఫ్రాక్చరయిందేమోనని పరీక్షించాడు. సౌమ్య మెల్లగా మూలిగింది. ఎముక విరిగివుంటే ఆమె ఆ మాత్రం కూడా నిల్చోలేదు. బెణికి వుండాలి!

నవీన్ ఆమె కాలు పైనుంచి కిందిదాకా మెత్తగా నిమురుతూ ఆమెకి ఉపశమనం కలిగించాడు.

గుహ బయట కాగడా వెలుగు కనిపించింది.

నలుగురు మనుషులు ఆ వెల్తురులో తీవ్రంగా వెతకటం కనిపించింది.

నవీన్, సౌమ్య గుహ గోడెక్కి నిల్చున్నాడు. కోయలు దగ్గర కొచ్చేస్తున్నారు. కాగడా వెలుగులో తమని పట్టుకోవటం ఖాయం!

ఎండుటాకుల దగ్గర చప్పుడయ్యింది.

నవీన్ సౌమ్య ఊపిరి బిగబట్టారు.

కోయలు గుహ ముందునుంచి కిచకిచ మాట్లాడుకుంటూ గుహ దాటి వెళ్ళిపోయారు!

నవీన్ సౌమ్య గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

కాని, అంతలో — వాళ్ళ నాసికాపుటాలకి ఏదో వాసన తగిలింది. అవును, అదే వాసన! గబ్బు వాసన!

అయితే, యీ గుహలో పెద్దపులేదో నివాస ముంటున్నదా? వాళ్ళ గుండెలు అవిసిపోయాయి ఈ ఆలోచన రాగానే. ఓ ప్రమాదంనించి తప్పించుకుని, మరో ప్రమాదంలో యిరుక్కుపోవటం తప్పలేదు!

"సౌమ్యా! లోపల పెద్దపులి వుండొచ్చు ఏవో అలికిళ్ళు వినిపిస్తున్నాయి గమనించావా? గబ్బు వాసన కూడా గుహ లోపల్నుంచే వస్తోంది. ఇక్కడుంటే ప్రమాదం! బయటకు వెళ్ళిపోదాం" అన్నాడు నవీన్ ఆమెకు మాత్రమే వినిపించేటంత మెల్లగా. సౌమ్య తలూపింది.

కాలు ముందుకు వేసింది. కలుక్కుమన్నా యిందాకటి అంతగా నొప్పిగా లేదు. గుహ బయటకు రావటానికి ఒక వాలుగ జాలే మిగిలున్నది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో గుహ ముందు యెండు

టాపలు చప్పుడయి సౌమ్య, నవీన్ ఉలిక్కిపడి చూశారు.

ఎదురుగా కాగడా పట్టుకుని నిల్చున్న వ్యక్తి ముఖం ఎర్రటి కాగడా కాంతిలో మరింత ఎర్రగా భయంకరంగా కనిపిస్తోంది.

అతను సింగడు! వాళ్ళని చూశాడు.

నవీన్, సౌమ్య నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నారు.

సింగడు క్రూరంగా నవ్వుతూ వాళ్ళవైపు అడుగులు వేసుకుంటూ వస్తున్నాడు. అతని యెడమ చేతిలో కాగడా, కుడిచేతిలో మొనతేలిన యీటె వున్నాయి. ఈటె నవీన్ గుండెలకు గురిచేయబడి వున్నది.

అతను ఒక్కొక్క అడుగే ముందుకి వేస్తూ వాళ్ళని సమీపిస్తున్నాడు. సౌమ్య, నవీన్ గుహ గోడలకి అతుక్కుపోయి నిల్చున్నారు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఊహించని సంఘటన జరిగి పోయింది.

గుహ లోపల్నుంచి ముందు పెద్దపులి, ఆ తర్వాత గర్జన బయటికి దూసుకువచ్చాయి.

పులి ఒక్క ఉదుటున సింగడిమీదికి ఉరికింది!

సింగడి చేతిలోని కాగడా యెగిరి అవతల పడింది!

మరుక్షణం అతని కంఠాన్ని పులి కోరికి రక్తం తాగేసి వుండేది! కాని సింగడు మెరుపులా లేచాడు. ఈటెను గురిచూసి దాని కంఠంలో గుచ్చాడు.

పులి అడవి అదిరిపోయేలా గర్జించింది. కాని నేల వాలిపోలేదు. రెట్టించిన వేగంతో సింగడిమీదికి ఉరి కింది. ఈసారి సింగడి చేతిలోని ఈటె ఎగిరి దూరంగా

పడింది!

సింగడు మదపు ఏనుగులా పోరాడుతున్నాడు పులితో — పులి పంజా విసిరింది. పంజా దెబ్బ నుంచి తప్పించుకుని పులి విసిరిన కాలును మెలితిప్పాడు. కర కరమని విరిగిపోయింది దాని కాలు. పులి మరోసారి గర్జించింది.

కాసేపు పులి, కాసేపు సింగడు ఒకరిమీదొకరు దొర్లుతుంటూ నేలమీద పోర్లారు. పులి అతని కంఠం కొరకాలని చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ సింగడు విఫలం చేశాడు.

నవీన్, సౌమ్య కాలు కదపలేదు. ఉన్న చోటనే నించుని వాళ్ళిద్దరి పోరాటాన్ని అదిరే గుండెల్తో అలా చూస్తూ వుండిపోయారు.

సింగడు తనమీదికి నోరు తెరుచుకుని వచ్చిన పులి నోరు పెకలదీశాడు! పులి చివరిసారిగా అరచిన అరుపుకు అడవిలో పెద్ద కలకలం పుట్టింది! నేలమీద పడిన ఈటెను యెప్పుడు చేతిలోకి తీసుకొన్నాడో గాని, దాన్ని పులి నోటిలోకి బలంగా దించేశాడు సింగడు!

పులి గిలగిలా కొట్టుకుని చచ్చిపడింది!

సింగడు లేచి నించున్నాడు. తూలబోయి నిలదొక్కుకున్నాడు. అతని చేతిలోని ఈటె కాలరుద్రుడి చేతిలోని త్రిశూలంలాగా వుంది!

• • •

సింగడి చేతలో తమ చావు ఖాయమని నిర నిశ్చయాని కొచ్చేశారు నవీన్, సౌమ్య.

ఈటె సరాసరి తనకే గురిచేసి వుండటం కూడా నవీన్ స్పష్టంగా గుర్తించాడు. తనని మాత్రమే చంపేసి, ఆ

తర్వాత సౌమ్యని యెత్తుకొనిపోయి.... భగవాన్, ఆ ఆలోచనే చాలా దుర్భరంగా వుంది నవీన్‌కి. అతన్ని ఎదుర్కొని చంపటానికి తన చేతిలో యెలాంటి ఆయుధమూ లేదు. తన దగ్గర్నుంచి తుపాకీ లాగేసుకుని వుండకపోతే యీ పాటికి సింగడి అంతు చూసివుండే వాడు.

కాని.... విధి బలీయమైనది! క్షణంలో సగం సేపు సౌమ్యవంక చూశాడు. సౌమ్య నిర్వికారంగా నిల్చుని వున్నది. అప్పటికే యేదో నిర్ణయానికి వచ్చినదానిలా స్థిరంగా, దృఢంగా వున్నది సౌమ్య.

సింగడు ప్రళయకాల రుద్రుడిలా వున్నాడు. ఆ మరు క్షణమే అతని చేతిలోని ఈటె నవీన్ గుండెల్లో దిగి పోయి వుండేది. ఇంతలోనే ఊహించని అద్భుతం జరిగి పోయింది.

సింగడు "అమ్మా!" అంటూ కేక పెట్టాడు.

అతని చేతిలోని ఈటె చేజారిపోయింది.

నవీన్, సౌమ్య నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూండగానే సింగడు నిటనిలువుగా నేలమీద విరుచుకుపడిపోయాడు! క్షణాలమీద అతని శరీరం నీలిరంగుకి తిరిగిపోయింది. నోటి వెంట నురగలు వచ్చాయి.

జరిగిందేమిటో నవీన్, సౌమ్య గ్రహించారు. పెద్ద పులిని అవలీలగా ఆయుధం కూడా లేకుండా మట్టుబెట్టిన సింగడ్ని పాము యేదో కాటందుకున్నది. చాలా ప్రమాద కరమైన పాము! క్షణాల్లో విషం సింగడి నర నరాన్ని పాకిపోయి, అతడ్ని నిర్వీర్యుణ్ని చేసింది.

సింగడు యేదో చెప్పటానికి ప్రయత్నిస్తూన్నట్టు కని పించింది. నవీన్ అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళాడు. కాని ప్రయో

జనం లేకపోయింది.

సింగడి ప్రాణాలు అనంత వాయువుల్లో కలిసి పోయాయి!

సౌమ్య ఎందుకో ఫక్కున నవ్వింది. సింగడి శవంవంక నిశ్చలంగా చూస్తోంది.

"పది నిమిషాల క్రితం ఈ మనిషివల్ల మనకు ప్రమాదం తప్పదనుకున్నాం. కాని క్షణాల వ్యవధిలో అంతా తారు మారయిపోయింది" అన్నది సౌమ్య.

దూరంగా కాకడాల వెలుగు కనిపిస్తోంది. "మనం యెలాగో యీ అడవి నుంచి వీలయినంత తొందరగా బయటపడాలి. కోయవాళ్ళు మనల్ని ప్రాణాలతో వదలి పెట్టరు. మన గురించి యింకా వెతుకుతూనే వున్నారు" అన్నాడు నవీన్.

"ఈ రాత్రి సమయంలో యెట్నుంచి బయల్దేరినా తిరిగి బయల్దేరిన చోటికే రావటం జరుగుతుంది. నీ ఇష్టం, నువ్వెలా చేద్దామంటే అలాగే!....." అన్నది సౌమ్య.

"మనకి యిప్పట్నుంచి ప్రతినిముషమూ విలువైనదే! మన ప్రయత్నం మనం చేద్దాం. భారం దైవానికే వది లేద్దాం. మన చేతుల్లో ఏదీ లేదని సింగడి మరణం రుజువు చేసింది" అన్నాడు నవీన్.

* * *

ఇద్దరూ గుహ బయటకు వచ్చారు.

సింగడు యిందాకా పారేసిన కాగడా యెండు టాకుల్ని కాల్చి పెద్ద మంటను చేసింది. ఆ మంట తమకు దారి చూపిస్తూండగా వాళ్ళిద్దరూ సన్నటి కాలిబాటను పట్టుకుని నడవటం మొదలెట్టారు. కాని ఆ మంట శత్రు వులకి తమ ఉనికిని చాటుతున్న విషయం వాళ్ళకు అంత

ష్యంగా గ్రహింపుకి వచ్చింది.

"మన వెనుక చాలా కాగడాలు కనిపిస్తున్నాయి. మనని వాళ్ళు వెంబడిస్తున్నట్టుంది" అన్నది సౌమ్య వెనుతిరిగి చూసి.

నవీన్ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఒకేసారి పది కాగడాలు తమ వెనుక కదిలివస్తున్నాయి. వాళ్ళు నడవటం లేదు, పరుగెడుతున్నారు. కొద్ది నిమిషాల్లో తమని చేరుకోవటం ఖాయం!

నవీన్ ధైర్యాన్ని కోల్పోలేదు. "అవును. సింగడి కాగడా చేసిన మంట మన ఉనికిని పట్టిచ్చినట్టుంది. వాళ్ళీసరికి ఆ మంటని సమీపించి వుంటారు. సింగడి శవాన్ని పులి కళేబరాన్ని చూసి, పులివాత పడి సింగడు చనిపోయాడనుకుంటారు. మనం యీ దారిన వస్తున్నట్టు వాళ్ళకి తెలిసే అవకాశం లేదు" అన్నాడు.

సౌమ్య యింకా వెనక్కి చూస్తూనే నడుస్తోంది. కాగడాలు నిశ్చలంగా ఓ చోట ఆగిపోయాయి. బహుశా ఆ కొండగుహ దగ్గరి దృశ్యాన్ని చూస్తుండవచ్చునని ఊహించారిద్దరు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో వారి కెదురుగా ఓ లేడి, కుందేళ్ళు పరుగెత్తుకొస్తూ కనిపించాయి. వాటిని యేదో తరుముకొస్తున్నట్టుంది. ప్రాణభయంతో అవి పరుగెత్తుకొస్తున్నాయి.

నవీన్ సౌమ్య చేతిని పట్టుకుని పక్కనేవున్న పెద్ద చెట్టు మొదలు వెనక్కి లాగాడు. ఇద్దరూ మాను పక్క నుంచి తొంగి చూశారు.

చిరుతపులి! మహావేగంగా పరుగెడుతోంది. వేటాడేటప్పుడు పులి కన్న యెన్నోరెట్లు వేగంగా పరుగెడుతుంది

చిరుత! వేగంగా పరుగెట్టడానికి పేరుపడ్డ లేడిని సునాయాసంగా పట్టేసుకుంది చిరుతపులి!

ఒక్కసారిగా లేడి కంఠాన్ని పట్టుకొంది చిరుతపులి! అమాంతం నేలకరుచుకుపోయింది లేడి.

సౌమ్య గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది!

చిరుతపులి లేడిని లాక్కుని పొదల మధ్య మాయమయ్యింది.

దూరంగా కాగడాలు మళ్ళీ కదులుతున్నాయి. అయితే యీసారి మరో దారిన వెళ్ళిపోతున్నాయి కాగడాలు.

నవీన్, సౌమ్య తేలిగ్గా ఊపిరి వదిలారు. తమకు దారి తెలీకపోయినా ఎలాగో వెళ్ళగలరు. కాని వెనక ఎవరో వెంబడిస్తుంటే కాలు కదపాలన్నా కష్టమే!

ఇద్దరూ మాను పక్కనుంచి దారిలోకి వచ్చారు. దారి సరిగా కనిపించటంలేదు. పొదలు అడ్డొస్తున్నాయి. ముళ్ళ పొదలయితే కాళ్ళు గీరుకుపోతున్నాయి. అయినా వాళ్ళు లెక్కచేయటంలేదు. తదేకదీక్షతో ముందుకే సాగిపోతున్నారు.

పది నిమిషాలు.... ఇరవై నిమిషాలు.... ఓ గంట గడిచింది. దూరంగా యెండుటాకులు కాలుతున్న వాసన, పొగ కనిపించాయి.

ఓ క్షణం ఆగి పరిసరాలు గమనించి విస్తుపోయాడు నవీన్. "మైగాడ్! మనం మళ్ళీ బయలుదేరిన చోటికే వచ్చాం!" అన్నాడు. అతనిలో ఒక్కసారిగా నిరాశ నిస్పృహలు చోటుచేసుకున్నాయి.

సౌమ్య కూడా నిరుత్సాహపడింది. కాలుతున్న యెండు

టాకలు సింగడు చనిపోయిన గుహ దగ్గర కాగడావల్ల కాలినవే!

* * *

సౌమ్య బాగా అలిసిపోయింది. ఓపక్క ఒళ్ళంతా స్నానం చేసినట్టు చెమట్లు! మరోపక్క నాలుక పిడచ కట్టుకుపోయే దాహం! అయినా ఎండిన పెదాల్ని నాలుకతో తడుపుకుని గొంతు పెకల్చుకుని అన్నది: "మరో దిశలో ప్రయాణం సాగిద్దాం. ఆగవద్దు."

నవీన్ ఆమెవంక జాలిగా చూశాడు. "పోనీ, యీ రాత్రి యే చెట్టుమీదనైనా గడిపేద్దామా?"

"నో, నో! తెల్లారితే సింగడి నాయకుడికి చిక్కిపోక తప్పదు. తెల్లవార్లూ కోయలు మన కోసం అడవి అణువణువునా గాలిస్తూనే వుంటారు."

"అందుకే వాళ్ళకి దొరక్కుండా దట్టంగా వున్న శాఖలమధ్య కూచుని తెల్లారేవరకు గడిపేస్తే....?"

"తెల్లారాక మరీ ప్రమాదం కదా! అంతకీ కోయలు దార్లో యెదురొస్తే ఏదో విధంగా దాక్కుని తప్పించుకోలేమా? వీళ్ళకు భుజబలం వుంటే మనకు బుద్ధిబలం, సమయస్ఫూర్తి వున్నాయి. పద, వెళ్దాం!"

నవీన్ కిందికి వంగివున్న పెద్ద కొమ్మనుంచి ఓ నిడుపాటి కర్రను విరిచాడు. ఆకులు దూసి, చేత్తో పట్టుకున్నాడు. ఏ ఆయుధము లేకపోయినా యీ కర్రయినా అవసరానికి ఉపయోగపడ్తుంది!

మళ్ళీ ముందుకి సాగారిద్దరూ. ఈసారి సన్నని కాలిబాట రెండుగా చీలిపోయింది. ఓ క్షణం డైలమాలో పడ్డారు.

"ఇదిగో, ఈ కుడిపక్క దారిలో మొక్కల్లేవు. దారి

బాగా నలిగివున్నది. ఎడమవైపు దార్లో పిచ్చి మొక్కలు, ముళ్ళపొదలు పెరిగిపోయాయి. ఈ దారిన యెవరూ నడవటం లేదన్నమాట! మనం కుడిపక్క దారి వెంబడి నడిచిపోతే యేదోక గమ్యానికి చేరతాం!" అన్నది సౌమ్య.

నవీన్ ఆమె పరిశీలనా శక్తికి లోలోపల ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నువ్వు చెప్పింది కరెక్టు! అయితే ఈ నలిగిన దారి మళ్ళీ గూడేనికి దారితీస్తే....!?"

"గూడేనికి వెళ్ళిన దారి మనకి పరిచితమైనదే! వెళ్ళేటపుడు అనుమానమొస్తే వెనక్కి మళ్ళిపోవచ్చు. ఎవరూ నడవని దారిన వెళ్ళి చిక్కుల్లో పడుపోయేకన్న యిది కొంత నయం కదూ!...." సౌమ్య యింకా యేదో చెపుతుండగానే నవీన్ ఆమెని జబ్బపట్టుకుని తనమీదకు లాక్కున్నాడు.

ఆమె క్షణంలో సగం విస్తుపోయి అంతలోనే తప్పిపోయిన ప్రమాదం గ్రహించింది.

ఆమె పక్కగా నల్లతాచు చరచరమని పాక్కుంటూ మహావేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

"చూడగా యీ అడవినిండా క్రూరసర్పాలే వున్నట్టున్నాయి. అడుగడుక్కీ కాళ్ళకి అడ్డం పడుతున్నాయి" అన్నది సౌమ్య.

"నేను మొదట్లోనే చెప్పాను. అవి తమ దారిన తాము పోతాయి. మనం అడ్డుపడినా, వాటికి హాని కలిగించటానికి ప్రయత్నించినా అవి యెదురు తిరుగుతాయి. ప్రాణభయం జీవధర్మం కదా!" అన్నాడు నవీన్.

ఇద్దరూ నలిగిన దారి వెంట ప్రయాణం సాగించారు. దాదాపు ఓ గంట గడిచింది.

సన్నటి దారి పోను పోను విస్తరించింది. దార్లో యెలాంటి ఆటంకాలు యెదురుకాలేదు. కాని తమకి కన పడకుండా యేదో మూల నుంచి ప్రమాదం విరుచుకుపడ వచ్చునని యిద్దరి మనసుల్లోనూ మెదుల్తూనే వుంది. ఎవరూ పెదవి విప్పి తమ అనుమానం బయట పెట్టలేదు.

చాలా తరచుగా ఎండుటాకులమీద జర జర చప్పుళ్లు. చిన్న చిన్న జీవాలు గెంతుతూ అటు ఇటు సంచరిస్తున్న శబ్దాలు, జంతువుల ఛీత్కారాలు, గుర్తు తెలీని సవ్వడులు వినిపిస్తూనే వున్నాయి.

వాళ్ళు అవేవీ గమనించే స్థితిలో లేరు. తదేక దీక్షతో ముందుకి నడుస్తూనే వున్నారు. వాళ్ళ కళ్ళు చీకటికి బాగా అలవాటు పడిపోయినట్టే, చెవులు కూడా అతి చిన్న శబ్దాల్ని కూడా గుర్తించగలుగుతున్నాయి. అది చాలా యాంత్రికంగా జరిగిపోతోంది.

వాచీ చూసుకున్నాడు నవీన్. నాలుగ్గంటలు కావ స్తోంది. త్వరలోనే తెల్లవారబోతోంది. తెల్లారేసరికి ఈ అడవి నుంచి బయటపడితే చాలు!

మరో గంట గడిచినా అడవి అంతం కాలేదు. ఇద్దరూ బాగా అలసిపోయారు. దాహాన్ని యెప్పుడో మరచి పోయారు. అలసటను లెక్క చేయటం లేదు. కాళ్ళకు తగి లిన దెబ్బల్ని ఖాతరు చేయటం లేదు. ఎలాగైనా అడవి నుంచి బయటపడాలి. అంతే, అదే తమ యేకైక లక్ష్యం.

వెనకగా గుర్రమన్న చప్పుడు వినిపించి చటుక్కున ఆగిపోయా రిద్దరూ. చీకట్లో ఆ జంతువు తాలూకు కళ్ళు

పచ్చగా మెరుస్తున్నాయి. వాళ్ళను గుర్తించినట్టు నిశ్చలంగా వారివంకే చూస్తోంది ఆ జంతువు.

నవీన్ దాన్ని గుర్తుపట్టాడు. అంతా పెద్దపులి తరహాలోనే వున్న ఆ జంతువు జంగుపిల్లి! ఒంటరిగా వున్నపుడు పులిలా పోరాడుతుందని వినివున్నాడు.

అది మెల్లగా వాళ్ళవైపు వస్తోంది. ఎగిరి మీదపడుతుందని నవీన్ చాలా అప్రమత్తతగా వున్నాడు. సౌమ్యని పై తొలగమని సైగ చేశాడు.

ఉత్తరక్షణంలో జంగుపిల్లి నవీన్ మీదికి ఉరికింది.

నవీన్ దాని ధాటి నెదుర్కోవటానికి సిద్ధంగా వున్నాడు కాబట్టి సరిపోయింది గాని లేకుంటే దాని ఆదురుకు వెల్లకిలా పడివుండాల్సిందే! అంత ఉధృతంగా ఉరికింది.

ఉరుకుతూనే అతని కంఠం పట్టుకోవటానికి ప్రయత్నించింది జంగుపిల్లి.

నవీన్ అది ఉరుకుతున్న సమయంలో ఒక్క అడుగు పక్కకు వేశాడు. అది నేలమీద పడిపోతూనే మధ్యలోనే ఫెంగున స్ప్రింగులా లేచింది.

నవీన్ చేతిలోవున్న ఆయుధం ఒకే ఒక్క కర్రపుల్ల! అయితే అంతకు వందరెట్లు బలం అతని దృఢ విశ్వాసానికుంది.

కర్రపుల్లతో జంగుపిల్లి కాళ్ళకు అడ్డంగా కొట్టాడు నవీన్. అది ఎగిరి కిందపడింది. ఈసారి దాని నడుమ్మీద బలంగా కొట్టాడు.

గుర్రమన్నది పిల్లి! దాని గుర్రు అచ్చంగా పెద్ద పులి గాండ్రింపులాగే వున్నది. ఎదురు కాళ్ళతో పైకి లేచి నవీన్ కి నిచ్చెన వేయబోయింది జంగుపిల్లి. ఈసారి దాని

తలమీద శక్తినంతా ఉపయోగించి కొట్టాడు. పచ్చి కర్ర కావటంతో విరిగిపోలేదుగాని, ఆ దెబ్బకు కర్ర ముక్కలు ముక్కలయిపోవాల్సిందే!

ఆ దెబ్బ దాని బ్రహ్మరంధ్రానికి తగిలిందేమో గిజ గిజ కొట్టుకుంటూనే నేలమీద పొర్లింది జంగుపిల్లి. దెబ్బమీద దెబ్బ కొట్టాడు నవీన్.

పిల్లి గిజగిజ లాడిపోయి ప్రాణాలు వదిలేసింది. నవీన్ చేతిలోని కర్రపుల్ల తుక్కయిపోయింది.

మరో కర్రపుల్లను విరిచి చేతపట్టుకున్నాడు నవీన్. సౌమ్య అతని పక్కకొచ్చి నిల్చుంది.

"ఈ అడవిలో పిల్లి కూడా పులి కన్న బలంగా క్రూరంగా వున్నది. ఏ మాత్రం అజాగ్రత్తగా వున్నా యీ జంగుపిల్లి మనల్ని ముక్కలు చేసి తినేసేది!" అన్నది సౌమ్య.

నవీన్ అప్పటిదాకా నడిచి అలిసిపోయింది ఒకెత్తు; జంగుపిల్లితో పోరాడి అలసిపోవటం మరొక యెత్తు అయింది. బాగా నీరసించిపోయాడు. కాని అతని ముఖం యేదో వింత తేజస్సుతో వెలిగిపోతోంది.

సౌమ్య అతని గుండెలమీద తల వాల్చి కొద్దిక్షణాలు మౌనంగా వుండిపోయింది. మాటల్లేని ఆ మూగమనసులు చాలాసేపు మౌనంగా మాట్లాడుకున్నాయి.

అప్పుడు సమయం ఆరుగంటలు కావస్తోంది. బయట బాగా తెల్లవారిపోయి వుండాలి. కాని, ఆ అడవిలో యింకా చీకట్లు తొలగిపోలేదు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో యెక్కడినుంచో మాటల సవ్వడి, ఎవరో అటే వస్తున్న అడుగుల చప్పుడు వినిపించాయి.

నవీన్ సౌమ్య ఉలిక్కిపడి విడిపోయారు. చెవులు రిక్కించి విన్నారు. అనుమానం లేదు, యెవరో వస్తు న్నారు.

ఇద్దరు ఒకరి ముఖా లొకరు చూసుకున్నారు. ఒక్క క్షణం, యేం చెయ్యాలా అని ఆలోచనలో పడ్డారు.

• • •

మాటల సవ్వడి దగ్గరయ్యింది. మాటలు కలగాపుల గంగా వినిపిస్తున్నాయి. తెలిసిన భాషలా అనిపించటం లేదు.

"సౌమ్యా. ఇక్కడ దాక్కోవటాని మరుగ్గా లేదు. చెట్టెక్కటం తప్ప గత్యంతరం లేదు" అన్నాడు నవీన్ సమీపంలోని చెట్టువైపు నడుస్తూ.

చెట్టు మరీ సాఫీగా లేదు. ఎక్కడానికి అనువుగా చెట్టు మెట్లుగా గరుకు తేలి వుంది. అది యీ అత్యవసర సమయంలో బాగానే ఉపయోగపడుతోంది. చక చక యెక్కేసి సౌమ్యని పైకి చేరుకున్నాడు.

గుబురుగా వున్న కొమ్మల మధ్యకు మెల్లగా పాక్కుంటూ వెళ్ళారు. పైనుంచి కింది దృశ్యంతో బాటు కొద్ది దూరం వరకు జరుగుతున్నది కనపడుతోంది.

ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

అయిదుగురు ఆటవికులు—విల్లంబులు ధరించి వున్న వున్నవాళ్ళు—కనిపించారు. విల్లు భుజానికి, అంబులపొది వీపుకి తగిలించుకున్నాడు ప్రతి ఒక్కడు. వీళ్ళు సింగడి గూడెంవాళ్ళు కాదని చూస్తూనే తెలిసిపోతుంది.

మనుషులు మొరటుగా క్రూరంగా వున్నారు. మొల చుట్టూ గోచీ కట్టుకున్నారు. ఏవేవో పూసలదండలు వేసు

కున్నారు. ఒంటి మీద మరేవిధమైన అచ్ఛాదనా లేదు.

సరిగ్గా వాళ్ళు అయిదుగురూ నవీన్ సౌమ్యలున్న చెట్టు కిందికే వచ్చి నిల్చున్నారు.

వాళ్ళు తమలో తాము పెద్దగానే యేదో మాట్లాడు కుంటున్నారు. కాని ఒక్క ముక్కా నవీన్‌కి, సౌమ్యకి అర్థం కాలేదు. ఉచ్చారణనిబట్టి తెలుగుగాని, మరాఠీగాని కాదని అర్థమవుతూనే వుంది. కోయవాళ్ళకు ప్రత్యేక మైన కొండభాష—లిపి లేని భాష—వుంటుంది. బహుశా అదే అయ్యుండాలి! తాము ముందుచూసిన కోయలు కొంత యాసతో తెలుగే మాట్లాడారు. వీళ్ళకి ఆ భాష రాదనుకోవాలి!

అయిదు నిమిషాలపాటు వాళ్ళు ఆ చెట్టుకింది నుంచి కదల్లేదు. ఆ తర్వాత అందులో ఒకడు శబ్దభేది విద్య తెలిసినవాడిలాగా యేదో అలికిడి వింటున్నట్టు చెవులు నోర పెట్టి విని, బాణం సంధించి ఎటో వదిలాడు. ఎక్క డ్నుంచో లేడో, దుప్పో ఆర్తనాదం చేయటంవినిపించింది.

బాణం వేసినవాడు ఆనందంతో వెర్రి కేకలు పెట్టాడు.

చెట్టమీది పక్షులు రెక్కలు టప టప కొట్టుకుంటూ భయంగా యెగిరిపోయాయి. ఆటవికులు అయిదుగురూ వేటాడిన జంతువుకోసం పరుగెత్తారు.

అంతదాకా ఊపిరి బిగబట్టి కొమ్మమీద కూచున్న నవీన, సౌమ్య తేలిగ్గా శ్వాస వదిలారు. నిజంగానే ఆ ఆటవికుడు శబ్దాన్ని బట్టి జంతువు ఉనికి తెలిసినవాడే! అలికిడి అయితే తమ యిద్దరి ఉనికి కూడా కనిపెట్టివుండే వాడు. తమమీదికూడా నిర్దాక్షిణ్యంగా ఓ బాణం వదిలివుండేవాడేమో!?

ఆ ఆలోచన రాగానే యిద్దరూ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు.

"పూర్తిగా తెల్లారిపోయింది. దూరంగా ఎటు చూసినా చెట్లు గుట్టలే కనిపిస్తున్నాయి. ఎంత తిరిగినా మనం యీ అడవిలోనే వున్నాం. సుదూరాన ఎక్కడా రైలుపట్టాలు కాదుగదా మైదానంకూడా కనిపించటం లేదు" అన్నాడు నవీన్.

సౌమ్య వెంటనే ఏం మాట్లాడలేదు. ఆమె మనసు మొద్దుబారిపోయింది. కనీసం యీ అడవినుంచి బయట పడగలిగితే చాలనుకున్నది. కాని ఆ ఆశ కాస్తా అడియాస అయ్యేలాగా వున్నది.

నవీన్ ఆమె భుజంమ్మీద ఆప్యాయంగా తట్టి, "ఏమిటి దీర్ఘాలోచనలో పడ్డావు? బాధపడ్తున్నావా?" అన్నాడు.

సౌమ్య తల అడ్డంగా తిప్పి, "అదేం లేదు. బాధ, టెన్షన్, భయం, నన్ను తాకటంలేదు. వాటికి అర్థాలు మరిచిపోయానుకూడా! మన ప్రయత్నం యేదీ ఫలించక పోవటమే నాకు వింతగా అనిపిస్తోంది" అన్నది.

దూరంగా ఆటవికులు కనిపిస్తున్నారు. ఆటవికుడు వేటాడినది దుప్పిని. సాంతం ప్రాణంపోని దుప్పి ఇంకా నేలమీద కొట్టుకుంటోంది. ఆ దృశ్యం చూడలేక కళ్ళు మూసుకుంది సౌమ్య.

"ఇక చెట్టు దిగుదామా?" అన్నాడు నవీన్.

"ఆటవికులు మళ్ళీ వస్తారేమో! వాళ్ళు తూర్పు తెల్లారకముందే వేటకు బయల్దేరారు. వాళ్ళకి జంతు మాంసమే ప్రధానాహారంగా వున్నది" అన్నది సౌమ్య.

(సశేషం)